

добро-то и най голѣмо-то отъ сичкы-тѣ сж-щества. Никой нѣма кой да му въздаде за добро-то, което той струва, и ако бы струвалъ зло, никой не може да го накаже. При всичко това той *е благъ камъ сичкы-тѣ, и неговы-тѣ щедроты сж надъ сичкы-тѣ му творенія.* (Псал. 145; 9.) Да ли не трѣбва да ся стараемъ за да му бждемъ подобни? Да. Писаніе-то ни заповѣдва да бждемъ съвършенни, както и небесный отецъ нашъ е съвършенъ, (Мат. 5; 48.) и да бждемъ подражатели Богу като чада възлюбленны. (Ефес. 5; 1.)

И ангели-тѣ, които стоятъ прѣдъ Бога, и гледать лице-то му, (Мат. 18; 10.) правять волѣж-тѣ му съ най голѣмо усердіе, толкова щото и Спаситель-тѣ нашъ ни заповѣда да ся молимъ да бжде воля-та Божія на землѣж-тѣ както и на небо-то. (Мат. 6; 10.) А всякой Христіянинъ не надѣе ли ся да бжде на небе-то равноангеленъ? (Лук. 20; 36.) Или по добръ да речемъ подобенъ, на сжщій-тѣ Спаситель? (1. Іоан. 3; 9.)

Който прави добро само за да придобые спасеніе-то си, вѣроятно е, че той чака да прѣстане отъ да струва добро, щомъ достигне на небе-то. Но святы-тѣ, като ся прославять, тогава съвършенно начнувать да служатъ Богу; защото бивать съвършенни въ святость-тѣ. (Фил. 3; 21.)

Отъ това причины-тѣ които подканять Христіянинъ-тѣ да живѣе свято, трѣбва да сж такыва, каквыто да не прѣстанувать послѣ като прѣстане искушеніе-то му въ тоя